

мера за ту савршену љубав? Не. Ако се тако питамо веома смо ниско на лествици љубави. Свако са својом мером. Ето, имали смо велике светитеље, па добро. И ми бисмо да достигнемо савршену љубав. Али ми имамо мало љубави, па ипак говоримо о савршеној љубави да бисмо

заправо дешава? Једноставно из човекове душе се уклања страст - он види шта се дешава, препознаје страсти, познаје зло, лукавства, види их, види он све сплетке, веома добро их разуме, али другом човеку не приступа острашћено. Такав човек може да изглади ствар, на једна ми-

Као што ни божанска природа није одвојена од људске природе у личности Господа, тако ни истина Јеванђеља није одвојена од љубави. Истина без љубави води живљењу у лажи. И љубав која се не радује у истини јесте обмана човека. Љубав је путоказ и начин подучавања истине која човека ослобађа: И познаћете истину, и истина ће вас ослободити (Јн. 8, 32).

архимандрит Василије Ивиронски

видели пут којим треба ходити. А савршена љубав је када се према човеку односиш са потпуном, искреном љубављу. Љубав није испуњавање својих хтења и жеља, она није лакомислена и, да тако кажем, глупа. Ако волим то не значи да сам глупак, да живим у сновима

ран, неострашћен начин, наравно колико је то могуће. А зашто он то постиже? Зато што такав човек има апсолутну љубав. Ово је веома важно, јер ако немамо такву љубав, непрестано ћемо осећати тежину, а кроз живот та обремененост ће се само увећавати, јер посведневно

Темељ свих добрих дела је пост. Њиме се кроте дивље страсти и одступају рђаве жеље. Сећање на смрт, сузе, целомудреност, ишчезнуће нечистих помисли – резултат су поста. Постом се сасеца небрига и немар, пороци пагубни за душу. Пост искорењује сваку срамну сањарију и ствара у човеку страх Божији и жељу за вечним животом. У душама које посте како заповеда наша света Црква, почива Господ. Они који посте имају наду да ће наследити Царство Небеско.

Онај ко запоставља пост, нека зна да премеће темеље свих врлина, зато што је пост почетак сваког душевног делања и пут који води Христу. Да би неко постио, потребно је стрпљење јер, треба се уздржати неких јела која пријају телу и задовољавају га.

свештеник Исаак Сирин

и не видим шта се око мене дешава, или да све видим ружичасто. Не. Божији човек није безуман или малоуман. Како се некада говорило, ако идеш у Цркву, малоуман си. А данас говоре да си заостао, старомодан. То, наравно, није тако. Шта се

гледамо и срећемо се са људском злобом - подозривошћу, отуђеаношћу, а онда и ми постајемо непријатељски настројени према другима, без обзира да ли то желимо или не. Таква је људска несавршеност.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

НЕДЕЉА О АДАМОВОМ ИЗГНАЊУ - Сиропусна
св. Симеон Мироточиви, св. Мартинијан, св. Зоа
Мш. 06, 14 - 21, зч. 17; Рим. 13, 11 - 14,4, зач. 112.

Мишроиловић Ашанасије Лемески

БОГ И ПРАВИЛА

Наш однос са Богом је питање љубави. То није питање дуга - да идем у цркву, да на одређени начин размишљам, да уредно извршавам наређења и да будем добар човек. Однос са Богом није однос који се оставрује некаквим задужењима, већ је то однос љубави и поштовања. Као што човек обузет љубављу не дела по разуму, већ узима гитару и хита под прозор оне коју воли, као што је то био обичај у прошлости, и целу ноћ пева не би ли се ублажила његова љубавна туга, а она само баца једну саксију - то смо могли да видимо на филмовима. Не знам како се то данас ради, ваљда шаљу електронску пошту. Све се то променило, све се свело на конзерву. Чак и односи међу људим. Однос са Богом је веза љубави у којој та љубав нема граница. Она не подлеже никакавим схемама, нити програмима и не може да ишчезне. Она је огањ, пламен, који се разгорева у самој суштини човековог бића, и он не налази начин да изрази ту своју љубав. То не зависи ни од чега спољашњег. Онај, пак, ко све гледа и мери по спољашњем поретку ствари, вероватно се тако понаша и у својој породици, што наравно

угрожава породичне односе, јер такав човек каже: „Зар нисам добар супруг? Како нисам? А ко ти даје новац са којим сваки дан одлазиш у продавницу?! Зар не стижем сваки дан кући на време? Не гледам друге жене! Никада те нисам ни грдио, а камо ли ударио! Зар не идемо свако лето на крстарење? Зар не излазимо сваког викенда?“ Другим речима, испуњавам читав списак некаквих правила и то значи да сам добар човек. Али оног тренутка када изађе на видело да је једна страна занемарена, или да има другу везу, њихов дом се руши, породица пропада, а онда се ти људи питају: „Али зашто?“ Не схватају да се такве везе не могу одржати некаквим рецептима које ћете добити од лекара или у апотеци. Нити било каквим испуњавањем правила - ако чиним то и то, онда је све у реду. Можете да испуните све наложено, али да све то буде узалуд. Исто као што је фарисеј испунио сав закон, али није нашао милост у Бога, а цариник, који се није владао по закону, беше оправдан и Богу мио. Дакле, питање је како човек ходи пред Богом, с каквим умом стоји пред Богом и да ли постоји живи однос, који превазилази закон и све

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

оно што је само споља.

Неки би могли да кажу: «Ако желиш да живиш по Богу, треба да чиниш то и то.» И непрестано слушамо нешто од чега ми се диже коса на глави, а посебно је упућено младима. Говоре им: «Да би био црквен човек, Божији човек, добар човек, треба сваке недеље да идеш у цркву, да се не понашаш недолжно, да не чиниш то и то, да се причестиш 3-4 пута годишње, и да се исто толико пута годишње и исповедиш.» И, ето, тиме се све завршава.

којој се говори у Јевнађељу. Зато сам мало пре и говорио да не треба да будемо површни, већ треба много дубље да проанализирамо у суштину ствари, како бисмо разумели шта се то збива и откуд та празнина у нама. Зар нам је још нешто потребно? Када схватимо разлог, ако имамо бар мало смирења, и ако заиста имамо тако много љубави према Богу, онда неће бити потребно да своју бол лечимо тако што ћемо испити флашу вина. Када човек научи да правилно сагледава ствари, онда полако почне и да решава

О Адаме, оче наш, шта ћемо да чинимо? Ми певамо, али у нама нема љубави и смирења.

„Кајте се пред Господом и иштите. Он воли човека и све ће му дати. И ја сам се много кајао и туговао што сам ожалостио Бога, што су мојим грехом изгубљени мир и љубав на земљи. Сузе су ми текле низ лице и квасиле груди и земљу. Пустииња је слушала моје јецаје. Ви не можете разумети моју тугу, ни како сам плакао за Богом и рајем. У рају сам био радостан и безбрижан. Дух Свети ме је веселио и нисам знао ни за каква страдања. Али, када сам био изгнан из раја, хладноћа и голотиња су почели да ме муче. Звери и птице, које су биле кротке у рају и волеле ме, постале су дивље, почеле да ме се боје и беже од мене. Мучиле су ме зле мисли. Пекло ме је сунце и шибао ветар. Тукле су ме кише и мучиле болести и све земаљске невоље, али сам све трпео и чврсто се уздао у Бога.

Тако и ви, поднесите трудове покајања. Заволите невоље, исушите тело, смирите се и љубите непријатеље да би се уселио у вас Дух Свети. Тада ћете познати и задобити Царство небеско.

свешти Силуан Ајџонски

Међутим то није у реду. То је потпуно погрешно. Ми треба да откријемо везу нашег бића са Богом, живу везу, онако као што волите другог човека, без схема и унапред смишљених форми и рецепата. Као што је ваш однос са другим човеком жив, такав треба да буде и однос са Богом. Једино тако ћете моћи да схватите пуноћу о

проблем који га задеси.

Одмах након блаженства «блажени гладни и жедни правде, јер ће се наситити» (Мт, 5,6), Христос иде корак даље, па говори о човеку који је милостив: «Блажени милостиви, јер ће бити помиловани» (Мт. 5,7). Када кажемо милостив, одмах помислимо на милостињу. Долази ти

неко у сусрет и тражи те један динар, а ти му даш два - то наравно јесте милостиња. Такође, и учествовање у разним друштвеним акцијама као, на пример, посећивање болесних и помагање потребитих. Све је то добро и неопходно за очување друштвеног живота. Међутим, овде Христос не говори само о томе, јер као што смо видели у свим Јеванђељима, Христове речи су дубоке - Он се не задржава само на спољашњем поретку ствари. Када чујем реч милостив, ум се усмерава на самог Бога. Тако говоримо и у Цркви: «Јер си Ти милостив и човекољубив Бог.» Сам Христос када је у Старом завету говорио о Себи назива се милостивим; усталом, ми се молимо: «Господе Исусе Христе, помилуј ме.» као и «помилуј ме Боже по великој милости својој.» Бог је милостив и свемилосрдан. Зато је милостив епитет за Бога, а човек је милостив када подражава милостивог Бога. Код светог Исака Сирина има један веома добар део у којем он говори о људском милосрђу. Он је био сиријски подвижник који је живео у 5. веку, када Сиријци нису били ни Арапи, ни Ромеји, али су ускоро пали под арапску власт и потпуно изгубили свој језик и сваку аутономију, али су остали православни. Муслимани имају богато историјско памћење, зато их они зову православнима, а ми смо их прозвали муслиманима. Ава Исак Сирин је написао предивне књиге, подвижничка слова у којима каже: «Шта је то милостиво срце? То је срце човека које изгара за целу творевину, за све људе, за птице, за животиње, за демоне и за сваку твар, тако да када такав човек види или само помисли на поменуто њему из

очију лију сузе.»

Зашто је то тако? Зато што је Бог такав. Бог љуби све једнако, без разлике и без изузетка - то је основна истина Цркве - нема ни најмање промене у љубави Божијој према свему створеноме. Колико воли нас, толико воли и демоне. Он на исти начин и потпуно воли човека, Богородицу, али и ђавола - без да некога воли више, а другог мање. Јер да Бог неког воли мање, а неког више, то би значило да је Његова љубав ограничена, да има меру, да има страсти, да трпи промене, да није савршена и потпуна. А управо то се дешава нама, који не љубимо Бога увек једнако. Сатана уопште не воли Бога, а Богородица га воли свим својим бићем. Тако га неки од нас воле 10 посто, неки 20 посто, а неки 100 посто и управо та мера љубави одређује наш однос са Богом, а то зависи од нас, а не од Бога. И то је оно основно што би свако требао да зна, да не би кривио Бога како друге воли више од њега или како се Бог на неког гневи више, а на неког мање. Према томе, када знамо ко је наш Прволик тј. Бог, онда можемо да разумемо и другог човека. Тако ћемо, на послетку, схватити да не можемо неког да волимо више, а неког мање и да не треба да будемо груби и охоли према, на пример, преступницима и онима који су у тешкоћама. Нећемо се моћи тако понашати. Једноставно, ни у души се нећемо тако осећати. А то ново, добро расположење, ће свакако имати одјека и у друштву у којем живимо. Јер ми смо друштвена бића и све има свој одјек. Требало би да имате овакву љубав за све и свја, без изузетка. А да ли би требало да постоји